

Ἀπόψε ἤρθανε νὰ μᾶς κλέβουνε λωποδύτες σύνθηθ. Ἀπόψ' καλὰ ἐκοιμέθα Κερασ. Χαλδ. || Ἄσμι.

Πόψα Χριστὸς γεννήθηκε κ' ἡ κόσμος δὲν τὸ νοιώνουν Α.Ρουμελ. (Καρ.)

Ἀπόψ' -ιν τὰ μεσάνυχτα ἔρθεν ἡ περιστέρα,
ἐκούξεν καὶ -ν-ἐγγέφ' σε με κ' εἶπε με καλησπέρα
(ἐγγέφ' σε = ἐξύπνησε) Κρώμν.

Ἀπόψ' ἡ νύχτα δίπλασεν καὶ ὁ φέγγον ἐπιάσεν
καὶ τὸ δικό μου τὸ πουλλὴν ἔξ' ἐπαραβραδᾷσεν
(φέγγον = φεγγάρι) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπέρα 2.

2) Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἡ νύχτα τῆς παρουσίας ἡμέρας
κοιν. καὶ Καλαβρ. (Κοντοφ, Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ.
(Ἀραβάν. Σὺλ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.): Τί θὰ φάμε ἀπόψε; Ἀπόψε θὰ μείνω 'ς τὸ σπῖτι.
Ἔλα ἀπόψε νὰ φάμε μαζί. Ἀπόψε θὰ ξεφυγῶ. Νὰ 'ρθῇς
ἀπόψε χωρὶς ἄλλο κοιν. Ἀς μένω ἀπόψ' καὶ πουργὰ πάγω
Κρώμν. Ἀπόψι θεὰ ἔχουμε γομᾶτον τὸν φεγγάριον Οἶν.
Πόψα πίρμη ἀλήση τὸ 'λαχτόρι (κατὰ ταύτην τὴν νύχτα
πρὶν λαλήσῃ ὁ ἀλέκτωρ) Καππ. || Παροιμ. Ἀντρα θέλω,
ἀπόψε τὸν θέλω (ἐπὶ τῶν ἀνυπομόνων) Κάρπ.

Ἀπόψε μὲ τὸν ἄνεμο | κι αὐριο μὲ τὸν ἄγουρο
(ἐπὶ τῶν ὑπομενόντων μεγίστας ταλαιπωρίας δι' ἐλπίδας
ἀβεβαίους) Ἡπ. || Ἄσμι.

Μάννα, νερό δὲν ἔχουμε καὶ τί θὰ πιοῦμε πόψα;
Σωζόπ.

Κάτσι, μάννα μ', κόμα πόψι νὰ χορτάσουμι κουβέντα
Σνίχ. Συνών. ἀπόσπέρα 1, ἀποσπέρα 3.

ἀποψές ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀποδανοψές
Κρήτ. ἀποστανοψές Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ψές, παρ' ὃ καὶ
ὁ ψές.

1) Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς χθές κοιν.: Ἐφυγε ἀποψές.
Ἀποψές ψώνισα γιὰ σήμερα κοιν. Πβ. καὶ Ἀποφθέγμ.
Migne P. G. 65, 108 B «ἀπὸ ὁψὲ σιωπῶντες». Συνών.
ἀποψαργά. 2) Ἀπὸ χθές πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.):
Ἀποψές δὲν ἔβαλα τίποτα 'ς τὸ στόμα μου. Ἀς ἐπήγαίνες
ἀποψές ἐνιαχ. Δὲ δὸν εἶδα ἀποδανοψές Κρήτ. Ἀποψές ὡς
τασήμερα νιό ἔσυρα! (ὑπέφερα) Κερασ. Συνών. ἀποχτές.

ἀποψηλά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπουψ'λά
βόρ. ἰδιώμ. 'ποψηλά ἐνιαχ. 'πουψ'λά ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ψηλά. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βλάχ.

Ἐξ ὕψους ἔνθ' ἄν.: Ἐπесе ἀποψηλά καὶ χτύπησε κοιν.
Ἀποψηλά ἔρθεν ἕναν λαλίαν Χαλδ. || Αἰνιγμ.

Μιὰ κυρὰ βασίλισσα | ἀποψηλά κατέβαινε
πέντε τὴν ἀρπάζανε, | 'ς τὸν τοῖχο τὴν κολλάγανε
(ἡ μύξα) Πελοπν. (Χατζ.) Ἀντίθ. ἀποχαμηλά.

ἀπόψηλος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 7 Α'Ε-
φταλ. Μαζώχτρ. 14 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. ψηλός.

Πολὺ ὑψηλός, ὑπερύψηλος ἔνθ' ἄν.: Ἡ αὐγὴ μὲ τὸ
φτερωτὸ ποδάρι ἀγγίζει τοῖς ἀπόψηλες κορυφές ΓΒλαχογιάνν.
ἔνθ' ἄν. Τὰ βουνὰ ὀλοτρόγυρα ἀκόμη πρὸ ἀπόψηλα καὶ πρὸ
περήφανα Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν.

ἀπόψημα τό, Κάσ. 'πόψημα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποψήνω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀφέψημα.

Ἐν τῇ τυροκομίᾳ τὸ ἐν τῇ λέβητι ὑπόλειμμα βρα-
σθέντος καὶ καθαρθέντος βουτύρου χρησιμοποιούμενον
ἐπίσης πρὸς βρώσιν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Καὶ πῶς νὰ τὰ ξεχάσω γώ, Κάσο μου, τὰ καλά σου,
ποῦ 'φαι 'πὸ τὸ βότυρο καὶ τ' ἀποψήματά σου;
Κάσ. Συνών. καθούρι.

ἀποψήνω πολλαχ. ἀποιμένω ἐνιαχ. ἀπουψήνου
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀπουψένου ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψήνω.

Ψήνω ἐντελῶς, συμπληρώνω τὸ ψήσιμον, εἴτε τὴν
ὄπτησιν εἴτε τὴν ἔψησιν κοιν.: Ὅταν ἀποψήσης τὸ φαεῖ,
νὰ ρθῇς ποῦ θέλω νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ἀποψήθηκε ἀκόμη τὸ
ψωμί. Δὲν ἄφησες τὸ κρέας ν' ἀποψηθῇ καὶ δὲν τρώγεται
πολλαχ.

ἀποψινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀπουψ'νός βόρ.
ἰδιώμ. ἀποψεσινός Ἡπ. — Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 86 — Λεξ.
Ἡπίτ. Δημητρ. ἀποψισ'νός Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀπουψισ'νός Μακεδ. (Βελβ. Μελέν.) ἀπου-
ψισ'νός Λέσβ. ἀπουψ'σ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποψερ'νός
Κρήτ. Μήλ. Σῦρ. 'ποψινός ἐνιαχ. 'πουψ'νός ἐνιαχ. βόρ.
ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπόψε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ινός. Ὁ τύπ. ἀποψεσινός ἐκ τοῦ ἀπόψες (ἰδ. ἀπόψες).
Ὁ τύπ. ἀποψερ'νός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ σημερ'νός
(ἰδ. σημερινός).

1) Ὁ τῆς παρελθούσης νυκτὸς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ.ά.): Ὁ ἀποψινός μου ὕπνος ἦτανε κακός. Τὴν ἀπο-
ψινὴ νύχτα πέρασα ἄσκημα σύνθηθ. Τ' ἀπουψ'νά μας γλέντια
δὲ τὰ ματαβλέπουμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τ' ἀποψισ'νὸν ἡ νύχτα
ξημέρωμαν κ' εἶδεν Κερασ. || Φρ. Εἶναι ἀποψεσινός (εἶναι
μεθυσιμένος ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμι.

Μάννα, δρωμαν ἔλεπα τ' ἀποψισ'νὸν τὴ νύχταν
Χαλδ. 2) Ὁ τῆς σημερινῆς ἐσπέρας ἡ νυκτὸς κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.): Χορὸς ἀποψινός. Γιορτὴ
ἀποψινῆ. Φαεῖ ἀποψινὸ κοιν. Ἀποψερ'νὸ ψωμί Μήλ. Τ' ἀπο-
ψισ'νὸν τὸ φαεῖ μ' θὰ τρώγ' ἀτο πουργὰ Χαλδ. || Γνωμ.

Τὸν ἀποψερ'νὸ θυμὸ | φύλαγέ τον τὸ πωρὸν
(ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇ τις ἐν ὥρᾳ θυμοῦ, ἀλλὰ τὴν
ἐπομένην, ὅποτε εἶναι ἤρεμος) Σῦρ.

ἀποψικιάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψικιάζομαι.

Τελειώνω τὸ ψικιάσμα, κατοῦρημα.

ἀποσοφῶ Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σοφῶ.

Ἐπὶ ἀγέλης ζώων, ἀποθνήσκω ἐξ ὀλοκλήρου ἔνθ' ἄν.:
Ὁφέτος ἐπιασε κρὺο κι ἀποσοφήσανέ μου τὰ ὀζὰ Κρήτ.
|| Φρ. Ποῦ ν' ἀποσοφήσῃ τὸ σόι του! (ἀρά) Λεξ. Δημητρ.

ἀποψυχῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποψ'νης Καππ. (Α'Ε.)
ἀποψ'νης Καππ. (Μαλακ.) ἀμποψυχῆς Καππ. ἀμποψ'νης
Καππ.

Πιθανῶς ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ψυχῆς. Κατὰ ΠΚαρολίδ.
Γλωσσάρ. 141 ἴσως ἐκ τῆς ρίζης ἀμβ- σημαίνουσας ἐν
πολλαῖς λέξεσιν ἐξογκοῦσθαι, οἰδαίνειν, Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ
1,325 ἐκ τοῦ ἀπάνω καὶ ψυχῆ καὶ ΣΨάλτην ἐκ τοῦ
ἄμφω καὶ ψυχῆ.

Μὲ ψυχὴν, βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ ἐγκύων γυναικῶν.
Πβ. δίψυχος.

ἀποψύχῃτα ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐξ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀποψύχῃτος, ὃ ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπο-
ψυχῃτός < ἀποψυχῶ τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- λαβόντος στερητ.
σημ. δι' ἀναβίβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α- στερητ. 2 α.

Ἄνευ ἀναπαύσεως, χωρὶς νὰ ξεκουρασθῇ τις: Ἐνήβην
ἀποψύχῃτα (ἐνήβην = ἀνέβην).

ἀποψύχομαι ἀμάρτ. 'ποψύχομαι Σύμ. ἀποψυχίζω
ἀμάρτ. ἀποψυδίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀποψίζω Πόντ.
(Ζησιν. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποψύχω. Ὁ τύπ. ἀποψυχίζω ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ γ' πληθ. προσώπ. τοῦ παθητ. ἀορ. ἀπεψύχθησαν, ὅθεν α' ἐνικ. ἀπεψύχθησα καὶ περαιτέρω ἐνεστ. ἀποψυχίζω, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἐμάνθησαν, ἐρράγησαν, ἐσάπησαν ἐσχηματίσθησαν ἀορ. ἐμάνθησα, ἐρράγησα, ἐσάπησα καὶ περαιτέρω ἐνεστ. μανίζω, ραγίζω, σαπίζω (παρ' ὃ καὶ σέπομαι). Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55.

1) Ἐκπνέω, ἀποθνήσκω Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.): Ὁ χασιῶς ἀτουνά ἀκόμηνο οὐτὸ ἀποψίζ' (ὃ ἀσθενής των δὲν ἐκπνέει εἰσέτι) Ζησιν. Ὁφ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡσυχ. «ἀπεψύχη· ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ» (ἰδ. Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 104). Συνών. ἀναπαύομαι (ἰδ. ἀναπαύω Β 2), ἀναπετιῶ 5 γ, ἀποκάβγω 2, ξεψυχῶ, πεθαίνω. 2) Ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν Σύμ.: Κάτσε ν' ἀποψυχῆς. Κατηβαίνουν, ἐκάτσαν, ἐποινυχῆσαν. Ἐφέραν του καὶ ροῦχα καλὰ καὶ μονὲς νὰ π-πέφτη καλὰ νὰ ποψύχεται (ἐκ παραμυθ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. IBekker Anecd. Graec. 17, 10 «ἀποψύχεσθαι· ἀναπαύεσθαι ψυχάζοντας, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὁδοῦ καὶ καύματος ἀναψυχόμενοι».

ἀποψωμώνω Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψωμώνω.

Στεροῦμαι τοῦ ἄρτου: Καθαρογλώσσ.

Ὅσοι ἀποψωμώσανε | 'ς τὴ μάνα μ' ἀποσώσανε

(ἐπὶ τῶν δαπανώντων ἀσώτως καὶ ἔπειτα καταφευγόντων εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἄλλων. Συνών. καθαρογλώσσ. ὅσοι ξεψωμώσανε κτλ.)

ἀπαρθινεύω, ἀπαρθινεύου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπαρθινεύω Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κρήτ. Κύθηρ. Μακεδ. (Καστορ.) Μεγίστ. κ.ά. ἀπαρθινεύου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπαρθινεύω Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Μεγίστ. ἀπαρθινεύου Θράκ. (Αἰν.) ἀπαρθινεύω Κρήτ. (Σέλιν.) παρθινεύω Μεγίστ. παρθινεύω Ἀνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Καπ. (Σίλ.) Κρήτ. Κωνπλ. Κῶς Νίσυρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) Προπ. (Κύζ.) Χίος κ.ά. παρθινεύου Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) παρθινεύω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σύμ. Χίος

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpartenere*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1616. Ἰδ. ΛΖώη Συντεχν. 67.

1) Ἀνήκω ἐνθ' ἀν.: Ἐπῆρ' ἀπ' αὐτὴ τὴ γλερονομία ὅ,τι μ' ἀπαρθινεύγει Κρήτ. Δῶκε μου τί μου παρθινεύγει Σύμ. Πᾶρε τί σὲ παρθινεύει καὶ πῆγαινε Κωνπλ. Δὲν τοῦ παρθινεύγει τίποτε Χίος. Δὲν μου παρθινεύει ἐμένα αὐτὸ Δημητσάν. Ἀπὸν τοῦ βιό τ' πατέρα μ' ὅ,τι μ' ἀπαρθινεύ' τοῦ θέλου Αἰν. Ἀπὸ ἐσέν' κί παρθινεύει Οἶν. Ἐκείνονα παρθινεύει τὸ σπίτι (εἰς ἐκεῖνον ἀνήκει...) Ἀμισ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1616 (ἰδ. ΛΖώη ἐνθ' ἀν.) «νὰ δουλέψουν εἰς τὸ αὐτὸ σπίτι σὲ ὅ,τι ἀπαρθινεύει τῆς τέχνης τους χάρισμα».

2) Προσῆκω, ἀρμόζω Ἡπ. Καπ. (Σίλ.): Ἐμένα δὲ μ' ἀπαρθινεύει νὰ κατηγοράω τὸ παιδί μου Ἡπ. 3) Ἐνδιαφέρω Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τί οἱ παρθινεύ' ν' ἀνακατιφτῆς 'ς τὴν κ'βένια μ'; Ἡπ. Τί οἱ παρθινεύουν αὐτὰ τὰ πράματα νὰ τὰ μάθ'ς;

ἀπαρθινίζω Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Λύχν. 27.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpartenere*.

Λαχαίνω ὡς μερίδιον ἐνθ' ἀν.: Μῆτε τὸ σπίτι του μῆτε κἀνένα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἐπαρθινίσανε ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.

ἀποστάρω Σίφν. Σύρ. Χίος ποστάρω Κίμωλ. ποστέρω Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpostare*.

Παραφυλάττω, ἐνεδρεύω ἐνθ' ἀν.: Θὰ σὲ ἀποστάρω σὰν περάσης ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ θὰ σοῦ τοῖς βρέξω Σύρ. Ἡποστέρανε πότε νὰ κατεβάσῃ νερὸ νὰ πάρουνε μὴν στάμνη Κίμωλ. Πεντικὸ ποστάρ' ὃ κάττης αὐτόθ.

ἀπποῦντο ἐπίρρ. Ἀθῆν. Νάξ. Πάρ. Χίος ἀπποῦδο Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀππ'ντὸ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπποῦντου Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀπποῦδου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱπποῦντο Ἰθάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) ἱδοῦντο Κύθηρ. ἀπόντο Ζάκ. ἀπόντε Μεγίστ. ἀπόδος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόδου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱπόντο Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἱπόντου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arprunto*. Οἱ τύπ. με ο ἀντί ου ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου Ἑνετ. *aronto*, καθ' ἃ καὶ πόντα παρὰ τὸ πούντα. Ὁ τύπ. ἀπόντο καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1628.

1) Ἀκριβῶς, ἐπὶ χρόνου ἐνθ' ἀν.: Ἡρθε ἀπποῦντο Ἀθῆν. Ἀπποῦδο μεσημέρι Γαλανᾶδ. Ἀπποῦντου μισάνυχτα Πάμφιλ. Δώδεκα ἱπποῦντο Δημητσάν. Τὸ κρέας εἶναι ἱπόντο μισὴ ὁκὰ Καλάβρυτ. Φεύγει τὸ βασιλεόπουλλο μὴν ἡμέρ' ἀπόδος τὸ μεσημέρι (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. 2) Οὐσ. ἀκριβῆς στιγμή χρόνου Ἀθῆν.: Σ' τὸ ἀπποῦντο ἔφτασε.

ἀπράγεμα τό, ἀμάρτ. ἀπράεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπραγεύω.

Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἀπράγιωμαν 1, ἀπραξία 1 β.

ἀπραγένω ἀμάρτ. ἀπραένω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Ἀπραγεύω, ὃ ἰδ.: Ὅσον τὸ πάει ἀπραέν' τὸ παιδί μ'.

ἀπραγεύω Πόντ. (Ἀμισ.) ἀπραεύω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) πραεύω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Καθίσταμαι καχεκτικός, ἀδύνατος, ἰσχναίνω, μαραινομαι ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδὶν ἀσ' σὴν ἀρρωστίαν ἐπράειρεν Χαλδ. Τὸ παιδὶν πραιμένον ἐν Κερασ. Συνών. ἀπραγένω, ἀπραγιάζω, ἀπραγιώνω 2. Μετοχ. ἀπραιμένος=ἀδρανής, νωθρός, ὀκνηρός ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. Νοικοκύρ'ς ἀπραιμένος δεξὸν δέξ' τῇ μαχαλᾶς (ὃ ὀκνηρὸς νοικοκύρις χρησιμοποιεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν γειτόνων διὰ προχειροῦς ἐργασίας. Πβ. συνών. παροιμ. ἀκαμάτες γειτονᾶς | δεξὸν δέξ' τῇ μαχαλᾶς) Τραπ. κ.ά.

ἀπραγιάζω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Ἀπραγεύω, ὃ ἰδ.: Τὸ μωρὸν ἐπράγισεν.

ἀπραγίλα ἢ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Μάν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀεργία Πελοπν. (Κλουτσινοχ.): Μωρέ, ἀπραγίλα ποῦ τὸν δέρνει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπραξία 1. 2) Ἐλλειψις ἐμπειρίας, ἀδεξιότης Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀπραξία 3. 3) Ἐλλειψις καλῶν τρόπων, ἀγροικία, ἀγένεια Πελοπν. Συνών. ἀπραξία 4.

ἀπράγιωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) πράγιωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπραγιώνω.

1) Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπράγεμα. 2) Καχεξία, ἰσχνότης, μαρασμός. Συνών. ἀπραξία 2.

ἀπραγιώνω Πόντ. (Κερασ.) πραγιώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπραγία, δι' ὃ ἰδ. ἀπραξία.

